

Hallo beste mensen.

We zijn al weer een maand verder: Waar blijft de tijd...

Het is 7 november als ik dit artikeltje voor m'n blog schrijf.

Vanavond lieten ze bij het weer op R.T.L.-4 een foto zien

van cosmea's. Dat zijn hele fijne zomerbloemen, volop in bloei!

Ja, waar moet het naartoe?

Normaal heb ik nu de winterviolen in de tuin staan.

Maar ik kan er maar niet toe komen, om al m'n zomergoed eruit te gooien, alles staat er immers nog zo mooi bij: in vol ornaat!

En of ik nog 'n winterviool kan vinden, als ik er dan toch uiteindelijk alles uit ga halen: dat zien we dan wel weer.

In Gerwen zit nog een kweker, als De Biezen niets meer heeft, kan ik daar misschien nog wel terecht.

En als dat dan ook niet lukt, dan hebben we dit jaar een tuin zónder winterviolen!

Nou, dit jaar hoef ik niet meer achter Sint-cadeautjes aan:

Het jongste kleinkind is in de geheimen van 5 december 'ingewijd'.

Het zal wél een gezellig avondje worden, dat is zeker, maar zonder die 'berg cadeautjes'.

Och, die 'gelovige' tijd ligt nu achter ons.

Maar wat was dat altijd mooi om te zien: die spannende snoetjes:

Wat zal er weer in dit pakje zitten? Tja, een afgesloten hoofdstuk.

We zullen op een gegeven moment wel overgaan naar de surprise-fase.

Vorig jaar had ik een Sint-gedicht in m'n blog geschreven, als ik het goed heb onthouden was dat Trippel-Trappel. Ja, ik heb het nagekeken, dat was het. Ik heb er nog een, dat is wellicht wel bekender dan dat van vorig jaar. Allemaal uit m'n Mulo-tijdperk, dus lang geleden...

Nu is Christne Zielen! aan de beurt. Heel wat lees- en schrijfwerk.

Geschreven door Bernard van Meurs. Uit: 't Kriekende Kriekske.

Voor iedereen, groot of klein: Een gezellig Sint-festijn!

Groetjes van Tonny Jacobs-Pothof.

"Christne Zielen"

"Christne zielen!" Aorige uutoep,
die, nao meer dan vieftig jaor,

mien nog schreien duut van 't lachen
en weemuujigheid te goar.
Och, waar is de tied gebleven?...
Al mien haoren zin nou gries.
En ik merk: mien levensliedje
Raakt somwielen van de wies.
Mien geheugen speelt m'al parten:
wil'k is uut verlejen tied
dit of dat geval vertellen-
fuut! 'k Bin naam en daotum kwiet.
Maor – en da's weer onbegriepelik –
wa'k as dreumes heb gedaon,
glad vergeten was siends jaoren,
kumt weer levend veur mien staon.
Zoo, beveilbeild, uut mien jonkheid
schiets mien ien't kemiek geval,
da'k op Sinter-klaos beleefd heb
en oe nou vertellen zal.
's Aovens goeng weer 't spul beginnen.
't Joeg me wel 'en schrik op 't lief,
da gerammel met de ketting;
maor toch was'k op mien kievief:
Went ik trok 'en bietje ien twiefel
de echtheid van den Sinter-klaos.
En gen zier meer kos ik gleuven
aon zijn knecht den Pieterbaos.
"Stil"! riep vaoder bang tot moeder-
"Heurde 'm? Daor kumt Pieter aon!..."
Maor ze kniepten saom 'en eugske,
en da dee mien veul verstaon.
Boems! d'r valt 'en roei en strompelt
Pieter brommend uut de kas.
Gauw zag 'k aon z'n kromme beenen
dat 'et oome Graodus was.
Maor 'k zei niks en hiew m'onneuzel,
en dee krek al wat ie wou:

Op mien knie beleufde ik grienend
da'k mien alles beetren zou.
Daorum kreeg 'k ien stee van priegel,
Koning Daovid van taoi-taoi;

`k Had zien kroon al opgepeuzeld
Toen `k hum vond ien moeders laoi.
Nog meer lekkers zag `k dien mergen
ien de laoi van `t kammenet.
`k Docht: Zou moeder Sinterklaos zin?...
Jao, best meuglik!...Opgelet!
Veur haor bedstee ha`k `en klumpke
Hooi en wortels neergezet.
Maor ze zei mien, toen `k goeng slaopen:
"Zet `et veur oew eigen bed!
Went de bisschop laot oe weten
Dat ie rijdt bij ou vannacht.
Mergenvruug, dan kum `k is kieken
Wa de heilige man oe bracht!"
`k Kreeg `en kruusken op `et veurheufd.
Met `en `slaop wel!' op de wang
trooi mien kleine kaomer binnen,
lachend, maor `en bietje bang...
Bang?...waorveur zou`k bang zin? Gekheid!
Kiek, `en bisschop is gen spook...
't Is `en heilige man uut Spanje.
Da zeit moeder- `k gleuf `et ook:
Maor, dat ie te peerd ien huus kumt
deur `et schorsteengat – da's raor!
Zonder nek of poot te breken
speult gen enkel peerd da klaor.
't Is kemiek. Zou moeder zelve? –
O, ze houwt zoo veul van mien.
Maor ze kan m'ook aorig foppen –
Zou zij zelve?...Hè...Misschien!
Zoo lei`k lang ien bed te miemren.
Met de dekens aon den mond
hieuw `k den aojem ien, al luustrend,
en kiek scharp ien 't duuster rond.
Stil!...daor piept de deur...gaww snurken,

net of `k slaop. Der kumt wat heur!
Wie zou 't zin?...Zoo waor, 't is moeder...
`k Zie't bij 't schiensel uut de deur.
Zuutje schuufte ze op kousen-vuutjes,
buugt zich veur de taofel nreer,

leit daarop `en grooten klaosman,
suukerbeuntjes en nog meer.
Heel veurzichtig haolt ze uut `t klumpke
hooi en wortels – krek of `t peerd
`heelegaor had opgevreten –
En maakt haostig rechtsumkeert.
Deur weer dicht...maor zonder piepen...
Weer is `t duuster. Nou d`r uut!
En daar stao`k al veur de taofel
dansend op mien bloote vuut!
Klaosman, beuntjes, `t heele boeltje
gauw mee naor de werme kooi...
`k Kruup er ien, en toen aon `t smullen,
net zo lang, da heel de zooi
tot `et leste brukske en stukske
is geburgen ien mien maog.
Was de maog daormee tevrejen?
Jongens doen haor nooit zoo`n vraog!
`t Heugt mien deksels goed alevel,
`k had `en raoren droom toen `k sliep:
Pieterbaos danst op zien klompen
ien mien maog de horlepiep.
`s Mergens heur ik moeder schrauwen:
"Christne zielen!" Op die schrauw
koekeloer `k deur `t bedgordientje":
`t goeie mins zit arg ien `t nauw-
Met de handen saomgevouwen
blijft ze `en poos bedremmeld staon,
scharp naor alle kanten kiekend,
fluustrend: "Wa nou gedaon?"
Of ik van den Prins gen kwaod weet
roep ik: "Goeie mergen, moe!"
"G` mergen junkske!" zei ze vriendlik
en kwiem langzaam naor mien toe.
Op de taofel wiezend, vraogt ze:

"Zoo, de bisschop kwiem hier niet?..."
"Toch wel moe! `t Peerd hêt `t klumpke leeggevreten, zoo ge ziet!"
"Zoo, en gij?...Al opgegeten,
wat ie reej op taofel? ...Zeg?..."
"Jao, Hie zei mien eet maor op jong,

anders pakt et moeder weg!"
"Schelm, ge fopt mien!" riep ze lachend,
"maor 't is nou de leste keer!
Sinter-klaos rijdt veur zoo'n deugniet
op `en ander jaor nie meer!"
"Christne Zielen! " Aoriger uutoep
Die nao meer dan vieftig jaor
mien nog schreien duut van 't lachen
En weemuujigheid tegaor.

Uit: 't Kriekende Kriekske
Door: Bernard van Meurs.